

Predikan i Berga kyrka 2024

Tacksägelsedagen

”Lovsång”

1 Krön 29:10-14

1 Thess 5:16-24

Luk 17:11-19

Ps: 11, 168, 726, 4

En av tio kom tillbaka. Det var dessutom *samariern*, främlingen i gruppen som gjorde detta. Han som på sätt och vis hade *minst* anledning att vända tillbaka. För normalt sett så var ju judar och samarier inte så förtjusta i varandra. Men här fanns en blandad grupp bland de spetälska. Ja, sjukdomen drev dem samman. De satt alla i samma båt, alla var de utstötta från samhället på grund av sin sjukdom och då spelade det inte så stor roll var de annars hörde hemma.

Alla tio sökte också upp Jesus när de fick höra att han var på väg. De stannade på avstånd och fick därför ropa på hjälp. Avstånd eftersom det fanns regler om hur nära de fick gå andra människor. Och det var betydligt längre än Corona-avstånd.

Och Jesus skickar iväg dem till prästerna, de som skulle friskförklara dem. Han sa ingenting om att de skulle bli rena, han bara skickade iväg dem till Jerusalem som låg några dagsresor därifrån. Men de gick alla i tro. Och det var på vägen dit som de blev rena från sin hemska sjukdom.

Så långt har vi det som var *gemensamt* för dem. Alla var drabbade av sjukdom, alla kom till Jesus och bad om hjälp och alla trodde att han verkligen hjälpte dem, faktiskt innan de fick se synliga tecken på detta.

Det är sen skillnaden uppstår. Nio av dem fortsätter till templet och blir friskförklarade och sen vet vi inte mer av dem. De gick väl tillbaka till sina gamla liv, till sina familjer. Säkert var de glada och tacksamma, men det var inget som de visade för Jesus. De var mer intresserade av *gåvan* än av *givaren*.

Samariern däremot, när han upptäckte att han blev frisk så vände han omedelbart tillbaka till Jesus. Att få formellt bli förklarad frisk och åter bli upptagen i den mänskliga gemenskapen igen var inte så viktigt. Det enda han brydde sig om var att få uttrycka sin glädje och tacksamhet för Jesus. Det var inte bara gåvan utan också *givaren* som han sökte.

Den här samariern var den enda som fick höra orden ”*din tro har hjälpt dig*”. Ja, hjälpt honom från vad? Det kan ju inte vara från spetälskan, för där blev ju alla hjälpta. Men när de blev friska så var de andra nöjda med det. Men den här samariern kom tillbaka till Jesus och det var den tron som hjälpte honom, nämligen tron som *drev* honom till Jesus. Tron att Jesus inte bara var en helbrägdagörare utan sänd av Gud. Tron att han behövde Jesus, inte bara för att bli helad till kroppen utan också till själen. Genom den tron blev han nu helad, vilket de andra gick miste om.

Jesus tar emot mannen och tar emot hans hyllningar. Men så säger han ”blev inte alla botade, var är de nio andra?” Jag tror inte att var av förargelse som han ställde den frågan: ”Vilka otacksamma kompisar du hade.” Nej, Jesus undrade *för han hade ju mer att ge!* Han var ju inte färdig mer helandet. Han ville inte bara ge dem hälsans gåva, han ville ge sig själv! Genom att ge sig själv, sitt liv för oss, blir vi helade inte bara till kroppen utan också till själen. När de andra inte kom tillbaka så gick de miste om det *verkliga* helandet.

Var är de nio andra? I dagens kyrka känner vi igen oss i Jesus fråga. 90 % av människorna är nöjda med det yttre. Yttre välfärd och hälsa. Man tar emot detta men tänker inte så mycket på den som *gett oss* vårt liv och vår hälsa. Men vi behöver också helas i vårt inre, i vår själ. De sjukdomar som finns där kan vara svårare att bli av med. Avund, bitterhet, själviskhet. Det är sjukdomar som inte syns till det yttre men som förgiftar våra liv mycket värre. För att helas där är det inte gåvan, utan *givare* vi får vända oss till.

”Stig upp och gå” var de förlösande orden som samariern fick höra. Samma ord som han även sa till den lame. Även där var det fråga om både ett yttre och inre helande. Den lame fick ju höra att hans synder var förlåtna, precis som han också fick tillbaka förmågan att gå.

Nu är det samariern som får höra: ”Stig upp och gå”. Gå kunde han ju redan, men orden upprättar mannen från otrons mörker. ”*Din tro har hjälpt dig, stig upp och gå*”. Det kan den säga som själv stod upp från det döda. Redan nu så lyser det något av uppståndelsens skimmer om denna mening: ”*stig upp och gå*”. Orden blir som mest trovärdiga när de kommer från den uppståndnes mun. Jesus dog för att vi skulle få leva, han gav sitt liv för oss och han uppstod för att ge oss livet. Han vill upprätta även dig, inte bara till det yttre utan även till det inre: ” Stig upp och gå, din tro har hjälpt dig”.